

1. ЩАСЛИВИЙ

– Гр-р-рав! Ніколи не думав, що зможу почуватися таким щасливим. Коли я вперше перевтілювався на вовкулаку, мені було дуже страшно.

Дольфі поглянув на зорі. Вони з Тіммі вдерлися на дах комори в їхньому саду і вляглися там на животах.

Був уже майже листопад. У саду де-не-де опадало листя. З даху комори вони могли дивитися понад живоплотом, який ріс уздовж їхнього будинку, на вулицю. Час від часу там з'являлися люди. Та вони не усвідомлювали, що за ними стежать хлопчина і маленький білий вовк в окулярах.

– Поглянь! – прошепотів Тіммі. – Ота жінка в капелюсі з пір'ям дуже схожа на пані Крайчес. Ти ще її пам'ятаєш?

– Ще б пак. – Дольфі вишкірився в усмішці. – На щастя, та негідниця й досі сидить у клітці у Центрі для Дивних Людей і Тварин.

Дольфі глибоко зітхнув, і з його вкритого білим хутром горла вирвалося тихе гарчання. Він позирнув на майже повний місяць.

– Гр-р-рав, у мене чудова родина. Ти мені як брат. Твоя мама дуже добра, а твій тато – дивак,

і теж дуже добрий. Вони знають, хто я, і не заперечують. Ви – найкраща родина у світі.

Усміхнувшись, Тіммі почухав голову Дольфі.

– Ти знаєш, що ми тебе теж любимо, еге ж?

Переважно Дольфі був звичайним хлопчиком – таким, як Тіммі. Та тричі на місяць він змінювався, як-от зараз. Тоді він перевтілювався на вовкулаку. Білого вовкулаку в окулярах. Це ставалося, коли місяць був уповні, а також попередньої і наступної ночі. Звісно, це було великою таємницею, яку майже ніхто не знав.

– Гей, поглянь-но на цього чолов'ягу! – знацька мовив Тіммі.

З протилежного боку вулиці йшов здоровенний чоловік. Він був убраний у капелюх, довгий плащ і чоботи й курив сигару. Його супроводжував довгий шлейф сірого диму.

Біля кожного будинку чоловік зупинявся, щось роздивлявся, а тоді йшов далі.

– Дивний тип. – сказав Дольфі. – Він щось шукає.

Тіммі кивнув.

– Страшний здоровань. Спеціальний агент? Чи якийсь мафіозі? Як гадаєте, колего?

– Найманий убивця, безперечно. – відказав Дольфі. – Справжній кілер. Цікаво, кого

з нашої вулиці він незабаром порішить. Можливо, нашого сусіда.

Чоловік сягнуто крокував далі, та зненацька перейшов дорогу. Він наближався до них.

– Ой, він іде сюди, – прошепотів Тіммі.

Хлопці зачалися на даху комори.

Чолов'яга зупинився біля хвіртки до їхнього садка. Дим з його рота звивався у повітрі, наче витягнутий привид. Чоловік зацікавлено роздивлявся садок.

– Чому він не йде далі? – прошепотів Дольфі. – Що він у нас шукає?

Тіммі стенив плечима.

– Не знаю.

Задерши носа догори, Дольфі принюхався.

– Цей чоловік справляє на мене дивне враження. Його запах неправильний.

Несподівано чоловік повернув голову в напрямку комори. Хлопці щосили втиснулися в дах.

На якусь мить у чоловіковому роті щось зблиснуло. Кинувши сигару на землю, він розчавив її підбором, а тоді повернувся і зник у тіні вуличних дерев.

– Що це було? – запитав Дольфі.

Тіммі позирнув у напрямку, в якому зник чоловік, та його більше ніде не було видно.

– Напевне, якийсь чужинець заблукав.

Дольфі потягнувся. Він випростав лапи і завиляв хвостом.

– Мені треба трохи побігати, Тіммі.

Тіммі кивнув.

– Тільки не жери курей, Дольфі. І пильнуй, щоб тебе ніхто не побачив. Тут довкола тиняються різні підозрілі типи, як отой чужинець.

– Гр-р-рав, я все одно набагато швидший. Та й того чолов'ягу ми, певно, більше ніколи в житті не побачимо.

2. ДЯДЬКО ЗЕБ

Наступного дня рано-вранці забринів дзвоник.

Була субота. Дольфі з Тіммі ще спали.

Батько Тіммі босоніж пройшов до передніх дверей. Досі вбраний у піжаму.

Рожеву з жовтими слониками.

Його яскраво-синє волосся було накручене на бігуді. Він пофарбував його вчора ввечері. Його нігті на руках і ногах теж були вкриті синім лаком. На батькову думку, так вони добре пасували до волосся.

Батько Тіммі любив усе ненормальне.

Він сонно позирнув на тінь за віконечком у передніх дверях.

– Я не знаю нікого аж настільки здоровенного, – мовив він, відчиняючи двері.

На порозі стояв довготелесий чоловік із видовженим обличчям і темними очима. Вбраний у капелюх і довгий плащ, він курил сигару.

– Доброго ранку. Я – дядько Зеб і прийшов забрати Дольфі.

Він видихнув струмінь диму прямо у передпокій.

Батько Тіммі одразу закашлявся.

– Кахи-кахи! Забрати Дольфі? Що ви маєте на увазі?

Чоловік усміхнувся, і в його роті сліпучо сяйнули два зуби. Вони були зі срібла.

– Я маю на увазі саме те, що кажу. Відтепер я піклуватимуся про Дольфі. Суддя визнав мене його опікуном. Дольфі доведеться піти зі мною.

3. ЧОРТІВ ЛИСТ

Батько Тіммі одразу ж прокинувся і витріщився на здорованя.

– Перепрошую, але це неможливо. Точніше, я хочу сказати, що зовсім не перепрошую! Дольфі – член нашої родини, і ми його любимо. І залишимо собі!

Чоловік стенив плечима.

– Це ваші проблеми. У мене є рішення судді. Ви не є його справжніми родичами, на відміну від мене.

Він показав батькові листа. Там справді було написано, що Дольфі відтепер має жити з дядьком Зебом.

– Віллеме, хто там прийшов? – гукнула мати Тіммі з вітальні.

Батько продовжував витріщатися на їхнього гостя.

– Це дядько Зеб. Він прийшов забрати Дольфі.

– Що?!

Мати вибігла у передпокій. Як і батько, вона була ще в піжамі, і, як і він, запротестувала.

– Це неможливо! Цього не може бути! І що тоді робити зі школою?

– Жодних проблем, я все владнаю. – відказав дядько Зеб, видихаючи нову порцію диму в передпокій.

– Але чи не можемо ми зробити це завтра? – запитала мама Тіммі. – Чи післязавтра? Чи наступного року? Або коли йому виповниться вісімнадцять?

Дядько Зеб похитав головою.

– Ні, негайно!

Тоді вниз спустився Тіммі.

– Дольфі має залишитися з нами! – сердито вигукнув він і розплакався.

За ним прийшов Дольфі. На якусь мить він зупинився на сходах і приюхався.

«Як дивно. – подумав він. – Той самий запах, що й учора! Неправильний запах!»

– Послухай, Дольфі, – мовив батько Тіммі. – Я маю тобі дещо сказати...

Коли Дольфі почув новину, то смертельно зблід. Скельця його окулярів запітніли.

– Я хочу залишитися з Тіммі, – пробелькотів він.

Та це не допомогло.

– Суддя ухвалив рішення, – сказав дядько Зеб. – Відтепер Дольфі житиме зі мною.

Батько Тіммі принаймні десять разів перечитав листа, та щоразу там було написано одне й те саме. І на листі красувалася вельми разюча судова печатка.

Усі журилися.

Усі почувалися глибоко нещасними.

Усі сердилися.

Та з того не було жодної користі.

Дольфі понуро спакував валізу у своїй кімнаті. Тіммі йому допоміг.

– Ти впізнав його, Дольфі?

Знявши з себе окуляри, Дольфі витер очі носовичком.

– Кого?

Протерши скельця окулярів, він знову начепив їх на ніс.

– Дядька Зеба. Це той чолов'яга, якого ми бачили вчора ввечері!

– Знаю. Я відчув це, коли спускався сходами. Той самий неправильний запах.

– І що нам робити? – запитав Тіммі.

Дольфі гучно висякався.

– Я зроблю так, щоб він якнайшвидше захотів мене спекатися. Хуліганитиму і плюндруватиму. Я рознесу його будинок. Дзюритиму

в його вазони і какатиму в його капці. Ладен побитися об заклад, що через два дні я знову буду вдома!

Дольфі поклав до валізи фотографію Тіммі з батьками. Тіммі подав йому джинси.

– Ти маєш бути обережним, Дольфі. Сьогодні вночі знову буде повний місяць!

Він жбурнув Дольфі светр.

– Тоді ти знову перевтілишся на вовкулаку, як учора ввечері. І завтра знову. Дядько Зеб не повинен про це дізнатися!

Дольфі кивнув.

– Я буду обережним.